

Možná si někdo řekne, proč vlastně budujeme památníky zla, proč si připomínáme lidskou krutost a proč jezdíme na místa, která se zapsala do dějin tak krvavě, jako Lidice? Proč vzpomínáme na krutost a nelidskost nacismu, na krutost a nelidskost komunismu, proč si připomínáme nacistické a komunistické koncentrační tábory, proč je památník v Lidicích, proč pořád přepočítáváme to množství lidí, které zavraždili komunisti? Nebylo by rozumnější na takové ošklivé události raději zapomenout? Nebylo by nám milejší zapomenout všechnu tu bolest a to utrpení, které lidi působili lidem?

Milejší by nám to možná bylo, ale bylo by to také velmi nebezpečné. Kdosi moudrý kdysi řekl, že ten, kdo zapomene svoje dějiny, musí je prožít znovu. A právě proto si černé stránky našich dějin připomínáme – aby se už nikdy neopakovaly. Aby se dějiny, které teprve budou, skládaly pokud možno jen ze samých světlých a pěkných míst.

Každý, kdo přijde do Lidic, musí si toto připomenout. Musí postát, zamyslet se a uvnitř sebe tiše říct: toto už nikdy.

Lucie Bílá